Karikatür

YILBAŞI HEDİYESİ:
Beklediğimiz refah, bolluk ve sulh yılı...

El elden üstündür

Şehzadebaşı kıraathanelerinin birinde, iki eski dost konuşuyorlardı. Biri Meyvehoştan Cemal, öteki de eski sakalardan ve bugünün meşhur zenginlerinden Yakup... İkisi de çekirdekten yetişme hayat adamı idiler. Okumaktan yazmaktan münezzeh oldukları için ikisi de çabucak zengin olmuşlardı.

Yeni icatlardan lâf açılmıştı. Cemal başını sallayarak:

— Şu Amerikalılar çok yaman adamlar! dedi. Camdan pabuç, camdan kemer, camdan çorap yaptılar. Şimdi camdan apartıman da yapacaklarmış!

Yakup güldü:

— O da bir marifet mi be?.. Ben bugüne bugün havadan apartıman yapmış adamım!.

★

MÜTEHASSIS

Tramvayda bir hiç yüzünden kavga çıkmıştı. İki arkadaş birbirlerile konuşurlarken, yanlarındaki bir yabancı lâfa karışmış, sonra üçü bir olup bir dördüncü ile ağız dalaşına başlamışlardı.

Yolculardan beyaz saçlı, esmer, son derece nazik bir bay, kavga edenlerden birine:

— Niçin bu kadar sinirleniyorsunuz bayim?. dedi. Nasıl olsa bu baylarla bir dostluğunuz düşmanlığınız yok!. Kendi aralarında konuşuyorlarmış. Ben sizi fazla asabî görüyorum!

— Ben de sizi pek soğukkanlı görüyorum! İngiliz misiniz, nesiniz?.

— Hayır, asabiye doktoruyum!

★

GEÇMİŞ

İki kadın konuşuyorlardı:

— Yılbaşı gecesi nereye gittiniz?.

— Hiç bir yere... Kocam mağazada bilânço yaptı.

— Bizimki artık ihtiyarladı. Bilânço falan yaptığı yok. Yılbaşı gecelerini evde geçiriyor.

★

HESAP!

Salamonun küçük oğlu birdenbire barsaklarından sancılanmış, hastaneye kaldırılmış, hemen ameliyat yapılmıştı. Ameliyattan sonra Salamon doktora sordu:

— Kuzum doktor, bezin Moizin hastaliği neymiş?

— Bir beş kuruşluk yutmuş. Barsağından çıkardık!.

— Vay köpoğlu!. Benden yizli para biriktiriyormuş desena!

Ve birdenbire aklına gelmiş gibi rica etti:

— Kuzum doktor! Şu beş kuruşu verir misiniz. Hesap karişmasin!..

★

TRAMVAYDA

Akşam üstü Topkapı tramvayı tıklım tıklım dolu gidiyordu. Tramvayın içi kımıldanamıyacak halde idi. Bu halde iki kadın kavgaya tutuştular. Birisi pencerenin açılmasını, açılmazsa boğulacağını, diğeri ise pencere açılırsa soğuk alıp öleceğini iddia ediyordu. Münakaşa ile başlayan kavga saç saça baş başa bir mahalle kavgasına dönmek üzere idi ki on dakikadanberi sükûnetle bu kavgayı dinliyen ağırca başlı bir zat biletçiye dönerek:

— Allah rızası için evlâdım şu pencereyi aç acuzelerden birini öldür. Sonra kapa öbürücünü öldür, biz de rahat rahat Topkapıya varalım. dedi.

HER ÇAĞIN ÖZENTİLERİ!

NEZAKETLE KÜFÜR

Tüccardan Bay ... uzun müddettenberi borcunu ödememekte ısrar eden bir müşterisine şöyle bir mektup yazdı:

"Azizim, kâtibem çok kibar olduğundan senin hakkında düşündüklerimi yazamaz; ben de bir centilmen olmam dolayısile düşündüklerimi söyliyemem. Sana gelince; ne kibar ne de centilmen olmaman itibarile ne demek istediğimi pek alâ anlarsın.

★

AKSİLİK!

Genç bayan, kendisini ziyaret eden arkadaşına anlattı:

— Bizim küçük bugün ilk defa "baba,, dedi.

— Ya!.. Kimbilir kocan ne kadar memnun olmuştur!

— Memnun olur mu hiç?!, Komşunun oğluna baba dedi!

ESEF ETTİĞİ ŞEYE BAKIN

— Bu hınzır herifi adam olsun diye yatılı mektebe verdim. Apartımanı rehine koydum. Halbuki o keyfinde. Verdiğim bütün paraları kızlarla yiyor, geziyor, eğleniyor.

Karısı güldü:

— Esef mi ediyorsun bey?.. dedi.

— Elbette esef ederim. Enayi gibi onun yaptığını ben yapmadım diye kızıyorum.

★

BERBER DÜKKANINDA

Müşteri:

— Başka bir usturan daha var mı?

Berber, müşteriyi tıraş ederek:

— Tabii var. Neye sordunuz?

— Şey; kendimi müdafaa edecektim de...

BANKADA

Yeni evlenmişlerdi. Ellerinde bulunan bir miktar paralarını bankaya yatırmağı düşündüler. İkisi de neşe içinde bankadan içeri girdiler. Koca, küçük cari hesaplar gişesine yürüdü. Orada duran memura:

— Azizim, karımla ben müştereken para yatırıp bir defter almak istiyoruz. Para yatırıp almağı nasıl yapalım?

Memur güldü:

— Her zaman ikinizin de gelmesine lüzum yok efendim! dedi. Siz parayı yatırırsınız. Karınız parayı çekmeğe gelir. Kayıtlarımıza öyle meşruhat veririz.

★

Kadınlar kumar oynayan kocaları sevmezler. Fakat daima kazanan kumarbaz kocaları bağlarının tacı ederler.

No. 575, CİLT: 12, SENE: 12 FİYATI 15 KURUŞTUR 2 OCAK 1947

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

DEVRÜ TESLİM!..

Eski yıl — İşte oğul! Bu meseleleri halledecek yegâne tılsım!...

1 9 4 7

ÇAPKININ YILBAŞI HAZIRLIĞI :

— Kuzum saatçi efendi şuna öyle bir şey yap ki beş dakikada bir on ikiyi çalsın!..

HAFTADAN HAFTAYA :

947 ye Giriş...

1946 dan 1947 ye geçtiğimiz gece yarısında düdükler çalarken Firavunun öküzleri rüyasını hatırladım: Bu meşhur peygamberler tarihi hikâyesi aklımda yanlış kalmadıysa Mısır Firavunu rüyasında bir tarla içinde, şairin dediği gibi, kılını çeksen yağı damlayacak derecede besili yedi öküz görüyor. Bunlar rahat rahat otlarlarken öteden derisi kemiklerine yapışmış yedi sıska öküz çıkıyor ve bunları kımıldanmağa meydan vermeden bir anda paramparça ederek yutuyor. Bu acaip rüyadan dehşetler içinde uyanan Firavuna Yusuf bu rüyasını şöyle yorumluyor:

"Mısır yedi bolluk yılı görecek; dağlar taşlar toprak mahsullerile dolacak. Fakat bunun arkasından da yedi darlık yılı gelerek zavallı halkı sıska öküzlerin yuttuğu şişman öküzlerden daha acınacak bir hale sokacak.,,

Yusuf peygamber yalnız rüya tabirile kalmıyor. Bundan çıkarılması lâzım gelen ekonomik dersleri ve neticeleri de çıkarıyor. Mısırlılar yedi bolluk yılında har vurup harman savurmak ve fazla mahsullerinin getirdiği serveti vur patlasın âleminde yiyerek Hacıağalık etmek yolunu tutmuyorlar. Diğer taraftan vurguncular ve karaborsacılar da meydanı pek boş bulamadıkları için yedi kıtlık senesi oldukça zararsız bir şekilde atlatılıyor.

İşte yılbaşı gecesi bir gazinoda düdükler çalar ve karanlıkta herkes samimiyetlerinin şekil ve derecesine göre, birbirinin elini sıkar, yahut yanağını öperken benim hatırıma gelen hikâye budur.

1940 tan evvelki bolluk yıllarında Firavunun rüyasını - Hitler ve Mussolininin çehrelerinde - aşağı yukarı her millet görmüştür. Fakat hiç biri onu Yusuf peygamber gibi yorumlamak ve hele bu âkibete karşı tedbir almak zahmetini göze almamıştır. Nihayet 1940 tan evvelki yılların tarlalarında semiz öküzler keyifle, ferahla otlarlarken cılız öküzler kudurgan boğalar halinde akın etmişler ve dünyayı bugünkü haline düşürmüşlerdir.

Belki lüzumundan fazla iyimser bir kuruntudur; fakat 1947 ye ayak bastığımız o dakikada bana öyle gelmiştir ki dünya yalnız bir yıldan öteki yıla değil yedi yıllık bir uzun kıtlık ve sefalet devresinden, evvelkine nisbetle her halde çok daha iyi bir çehre gösterecek yeni bir devre giriyor.

İnsanların bir çoğu uslanmak değilse bile yorulmuşlardır; artık ateş yağdırmıyacak bir gök yüzünün altında dolaşmak, bol bol yeyip içmek değilse bile temiz hava almak ihtiyacını duymuşlardır. En uslanmaz görünenlerde bile bu yorgunluğu ve ihtiyacı sezmemek mümkün değildir. Bulanık suda son bir kaç balık avlamak istiyenlere karşı ihtiyatlı ve hassastırlar. Fazla zedelenen ve henüz kendilerini toplamağa vakit bulamıyan memleektlerde bile kuru ekmeğini bomba, süngü ve toplama kampı korkusu duymadan, gönül rahatlığile yemekten ileri gelen bir ferahlık havası hissedilmektedir.

* * *

1947 nin ışıkları açıldığı zaman gazinoda etrafıma baktım. Bütün çehrelerde gülümsemeler vardı. Biraz ötedeki masada bir kaç memur oturuyordu. Bunların yüzünde iki gün sonra alacakları ilâveli yeni maaşın neşesini görmemek mümkün değildi. Daha ötedeki tüccar ve esnaf masalarında da ayni saadet havası. Öyle ya, memurlar aldığı parayı bankada saklayacak değil ya; nihayet on beş güne kalmadan yine onlara teslim edecek. Daha ileride Halk Partisi âzalarından olduğunu bildiğim bir kaç kişi var. Onlar da gülüyorlar ve yanlarındaki masada oturan Demokratlarla şakalaşıyorlar. Büyük Millet Meclisindeki barış ve anlaşma havasının onlara da tesir ettiği besbelli. Gerçi politikada havaya güven olmaz; bir saniye içinde lodos poyraza, poyraz karayele döner. Fakat ne olursa olsun nisbeten yumuşak havalı bir politika yılını

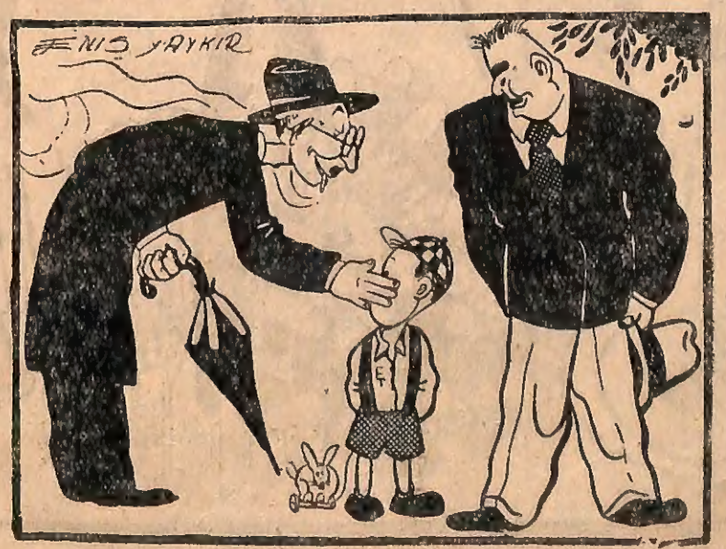

Misafir — Söyle bakayım oğlum! Büyüyünce ne olacaksın?..

Babası — Futbolcu olacakmış amcası!.

Misafir — Yerin hazırlanıyor öyleyse! Belki o zamana kadar Dolmabahçe stadı biter de orada oynarsın!..

TÜYLERİNİ TAK, UÇARAK GEL!

Karısından ağlaşarak ayrıldılar. İstanbula iş bulmağa geliyordu. Aradan bir hafta geçti, karısına kısa bir telgraf çekti:

"Karıcığım, zengin birinin fabrikasının ustabaşısı oldum. Sevincimden şapkama bir küçük tüy geçirdim.,,

Karısı on beş gün sonra bir telgraf daha aldı:

"İşimi beğendiler, beni fabrikanın müdür muavini yaptıyar. Şapkama bir tüy daha koydum.,,

Bir ay sonra bir telgraf daha:

"Fabrikanın müdürü oldum. Şapkama üçüncü tüyü de geçirdim. Çok mesudum.,,

Bir hafta geçmemişti ki acele kaydile bir telgraf geldi:

"Koğuldum, parasız kaldım. Bana para yolla karıcığım.,,

Karısı derhal telgrafa cevap verdi:

"Tüylerini tak, uçarak eve gel!.,,

★

KISKANÇ KOCA!

Gerinerek uykusundan uyandı. Yanında mahmur yatan karısına döndü:

— Karıcığım, hayırdır inşallah dün gece tuhaf bir rüya gördüm. Sen yabancı bir erkekle kaçıyordun.

Karısı kaşlarını çattı. Kocasını çok seviyordu. Hiddetle sordu:

— Peki sen o herife bir şey söylemedin mi?

— Söylemez olur muyum karıcığım. Neye koşarak gittiğini sordum!.

★

ZAVALLI İHTİYARLIK

Güzel kız o sabah erken uyanıverdi. Vapuruna oldukça vakit vardı. Bu nefis yaz sabahında canı bir deniz banyosu yapmak istedi. Acele mayosunu giydi, ok gibi evden fırladı, Fenerbahçenin kayalıklarında tenha bir yer buldu; güzel bir deniz banyosu yaptı. Çıktığı zaman deniz havlusunu unuttuğunu anladı. Bir çalılığın önüne sığınarak etrafına bakındı. Kimse olmadığına emin olduktan sonra yavaşça mayosunu çıkardı, elbiselerine uzanırken arkasında bir hışırtı işitti, korku ile bağırdı:

— Kim o!.

Cevap:

— Bir zavallı!

— Kaç yaşındasın?

— Korkma bebeğim, sadece seksen dokuz!.

— Şu camekânlardaki mankenlerle aramızda ne fark var?

— Onlar giyindikleri zaman kıymet alıyorlar, biz soyunduğumuz zaman...

ummamak için de bir sebep yoktur.

Ben memur değilim; aylıklara yapılacak zamlarla hiç bir ilişiğim yok; benimkisi mahut hayvanın kuyruğu gibi ne uzanacak, ne kısalacak; ancak olduğu gibi kalacaktır.

Politikacı ve partici de değilim. Politika dünyasındaki iyi hava ve fırtınanın da benim kenar köşemle bir alâkası yok gibidir. Bununla beraber yeni yıl için yüreğim ümitle doludur diyemem; fakat sırf ukalâlık olsun diye "gelen gideni aratır,, yolunda karanlık tefelsüflere sapmağa da sebep görmüyorum.

Dediğim gibi dünyanın umumî havası git gide düzelmeğe yüz tutuyor; Tanrı çarşı esnafına da biraz insaf verir de zamları ve barışı burnumuzdan getirmezlerse inşallah iyi bir sene geçiririz.

Karikatür

ÖLÜM EDEBİYATI

Uzun zamandır birbirini görmemişlerdi. Ahmetle Mehmet yolda birbirlerine rastlayınca kucaklaştılar, şapur şupur öpüştüler. Ahmet sordu:

— Mehmetçiğim ne kadar değişmişsin!. Ne âlemdesin bakalım?.. Evdekiler ne âlemde?.

Mehmet cevap verdi:

— Sorma birader, peder öldü, arkasından valde öbür dünyayı boyladı. Amcam da rahmetli olunca yapayalnız kaldım!.

Ahmet arkadaşının sözünü kesti:

— Anladım! Babandan üç beş kuruş kalmış. "Öldü,, diyorsun. Annenin beş parası yokmuş, "öbür dünyayı boyladı,, dedin. Demek "rahmetli,, olan amcan sana epeyce dünyalık bırakmış!. Eh, Allah sana ömür versin!. Yarın öbür gün sen de "kuyruğu titrettiğin zaman,, kimseye beş para kalmayacaktır.

BABADAN GEÇEN ZEKÂ

Mağrur baba, yaramaz oğlunu göstererek:

— Karıcığım, oğlumuzun zekâsını benden aldığını görüyorsun değil mi?

Karısı gülerek kocasını tasdik etti:

— Muhakkak kocacığım. Çünkü benim zekâmın hâlâ yerinde olduğunu düşünüyorum da sana hak veriyorum.

ÇOCUK AKLI

Babası beş yaşındaki çocuğunu almış pazar günü vapurla Büyükdereye gezmeğe gidiyordu. Vapurda karşılarına iki asker oturdu. Çocuk merakla babasına sordu:

— Babacığım, şu asker ne yapar?

Babası alâkalandı. Çocuğuna:

— Yavrum, eğer memleketine düşman gelmek isterse seni korumak ve onu içeri sokmamak için dövüşür.

Çocuk hayret etti:

— Peki babacığım öbür asker ne yapar?

— Bana yarın için bir randevu lûtfetmez misiniz?
— Peki.... Köşe başındaki kürkçüde..

946 - 947 DESTANI

Bu yıla siyaset yılı demeli:
Süngüler çatıldı, kavga mat oldu;
Geçen yıl atıldı sulhun temeli,
Bu yılın sonunda yalınkat oldu!

Gerçi sulh olmadı bu yıl cihanda,
Kavga da olmadı ayni zamanda;
Ne harp var, ne sulh var işte meydanda!
Doğrusu acaip bir hayat oldu.

Önce kırk kişiydi el bir edecek,
Kırkları yediye indirdi felek,
Azaldı onlar da üçe inerek,
Bu üçler en özlü diplomat oldu.

Üçlerin hayatı, yatla, uçakla,
Geçti bir toplanıp bir dağılmakla;
Islandı hepsinin ağzında bakla,
Filizler salarak zerzevat oldu.

Atlantik paktında var bir ifade:
Olmalı fırkalar birden ziyade.
Bu güzel fırsattan bilistifade
Türkiye bir daha demokrat oldu.

Maaşlar yükseldi yüzde kırk, elli,
Eşya da birlikte arttı temelli;
Birlikten ikilik doğdu, besbelli,
Fırkalar beyninde ihtilât oldu.

Gün gelir, kavuşur cihan barışa,
Son verir maaşla eşya yarışa;
O gün Çamdeviren lâfa karışa,
Diye ki: ihtilât, irtibat oldu.

Çamdeviren

KADIN - ERKEK

Kadın özüyle,
Erkek gözüyle sever.

*

Sevmedik kadın,
Sevilmedik erkek olmaz.

*

Erkek gezer,
Kadın sezer.

*

Kadına söz verme,
Erkeğe yüz verme!.

*

Kadınsız ev yanar,
Erkeksiz ev yıkılır.

*

Kadın güzellikle,
Erkek iyilikle mat olur.

*

Kadının aşkı roman,
Erkeğin aşkı hikâyedir.

*

Kadın kaçarsa erkek kovalar,
Kadın kovalarsa erkek duralar.

*

Kadın saftır,
Erkek tuhaftır.

*

Kadının her yaptığı fedakârlık
Erkeğinki vazife!..

* * *

AMAN SÖYLEME!

Bayan, hizmetçi kızı mutbakta, bakkalın çırağı ile aşna fişna ederken yakalamıştı. Çırağı def ettikten sonra bayrakları açtı:

— Kız bu ne hal?!. Sende utanmak, arlanmak yok mu?!. Bu yediğin haltı akşama baya haber vereyim de gör!.

Hizmetçi, bayanın eteklerine kapandı:

— Aman bayancığım, ben ettim, sen etme... Ne yaparsan yap, yalnız baya söyleme!.

— Söylemez miyim hiç!. Bal gibi söyliyeceğim!.

— Aman bayancığım... Kulun, kurbanın olayım!. Beni kıtır kıtır kes, bunu yapma!.

Kadının öfkesi geçmişti bile... Bu zamanda daha fazla horozlanıp hizmetçiyi evden kaçıracak değildi ya!. Yarı gülümsiyerek:

— Kız benden korkmuyorsun da baydan neye bu kadar çekiniyorsun?!.

Diye sordu. Hizmetçi başını sallıyarak cevap verdi:

— Ah bayancığım, bilmezsiniz, bay çok kıskançtır!.

*

ONLAR YOK MU?

Yerli Mallar Pazarının köşesinde işportada yün kazaklar satıyorlardı. İşportacı esnafın patırtısı malûm. Bir feryat, bir gürültüdür gidiyor:

— Kazaklar var! Kazaklar var! Kazaklar!..

Önlerinden akıp giden insan seli arasında orta yaşlı bir bay âdeta alınmış gibi mırıldandı:

— Ne yapalım kazaklar varsa? Bugüne bugün kılıbıklar da var!.

*

ARZU

Muayenehaneye güzel bir kadın geldi. Doktorun yanına girdi. Soyundu, döküntü, bekledi. Doktor da hayran hayran bu güzel hastaya bakıyordu. Kadının hazır olduğunu görünce sordu:

— Şikâyetiniz bayan?

— Hiç efendim!

— Peki, ne arzu ediyorsunuz?

— Bir doktorla evlenmek!.

YILBAŞI GECESİNDE ELEKTRİKLER SÖNDÜKTEN SONRA...

Orkestra şefi — Ne arzu buyurulur?.. Romans mı, Serenad mı, Nokturn mu?..

Yeni zengin — (Garson sanarak) Yok, biz öyle bilmediğimiz şeyler içmeyiz. Şampanya getir!.

kumral, güzel, çirkin bir sürü kız... Fakat aralarında bu kadına benzer kimse yok!. Çıldırmak işten değil... Acaba kim?. Uzak akrabadan biri falansa pot kırmayalım! Eski âşinalardan biriyse ayıp olmasın.

Kekeledim:

— Hakikaten çok zaman!.. Görüyorsunuz ya, ben de çok değiştim. Adeta bunadım. Ne yalan söyliyeyim, sizi bile tanıyamadım. Otursanıza rica ederim.

Geldi, elini uzattı. Sol elimle de üstünü okşayarak hafifce sıktım. Gösterdiğim yere oturdu:

— Beni tanıyamadınız ha?.

Dedi.

— Affediniz. Biraz yardım etseniz hemen tanıyacağım ama... Tabii gözüm ısırıyor.

Muammalı bir gülüşü, esrarlı bir oturuşu vardı. Duvarlarda asılı duran resimlere, masanın üstündeki kâğıtlara bir göz attı:

— Demek burada çalışıyorsunuz?!.

Dedi.

— Evet.

— Ben her zaman sizin hikâyelerinizi okurum.

Ağzım kulaklarıma vardı:

— Teşekkür ederim. Tabii!. Eski dost düşman olmaz.

— Şimdi ne yazıyordunuz?

— Yazmıyor, düşünüyordum. Yılbaşı için bir hikâye lâzım da!.

— Yılbaşı için mi?. Yılbaşını nerede geçireceksiniz?

— Vallahi hiç düşünmedim. Nereye çağırırlarsa orada!

— O halde sizi ben çağırıyorum!.

Yılbaşı Hikâyesi...

Yazan: ÇALAPALA

Eskidenberi âdettir. Mizah mecmuaları sene başlarında bir yılbaşı hikâyesi basarlar. Yılın son günleri gelip çatınca acı acı düşünmeğe başladım:

— Acaba ne yazsam? Nasıl bir hikâye uydursam?..

Ismarlama yazı yazmayı hiç sevmem. Hele uydurma hikâye beni pek sinirlendirir. Bir yazıda hiç değilse yüzde elli hakikat payı olmazsa rahatım kaçar. Geleneğe uymak zorunda olmasam bir yılbaşı hikâyesi yazmağa hiç de niyetim yoktu. Fakat ne yapacaksınız, yazmak lâzım.

Koltuğuma yatar gibi yaslanmış, kendi kendime düşünüyordum. O güne kadar yazdığım, okuduğum yılbaşı hikâyelerini birer birer aklımdan geçirdim. Birbirine pek benziyen bu hikâyelerin hepsinde de birer güzel kız, yahut kadın, bir de macera adamı vardı. Bu adamların bazısı saf, bazısı talihli, bazısı talihsiz olurdu. Fakat hepsi de ayni maksatlarla hareket ederler; yılbaşı gecesi sevdikleri, yahut hoşlandıkları kadınla baş başa kalmağa çalışırlardı. Sanki bu da bir marifetmiş gibi!. Yılın üç yüz altmış dört gecesini iple göğe mi çektiler de böyle yaparlar?. Budalalık!. Yılda bir gece de uslu uslu evlerine gitseler, erkenden yemeklerini yeyip biraz kitap okuduktan sonra sıcacık yataklarına girseler, rahat bir uykuya dalsalar ne olur?.

Böylece hem bizi zoraki hikâyeler yazmaktan kurtarmış, hem de sıhhatlerini, paracıklarını, hattâ icabında haysiyet ve namuslarını korumuş olurlar. Ama gel de şen bunu hikâye kahramanlarına anlat!.

Ben böyle acı acı düşünüp dururken hafifçe kapı tıkırdadı.

— Buyurun!.

Dedim. İçeriye uzunca boylu, saz benizli güzel bir kadın girdi. Kapıyı kapayıp durdu. Yerimden kalktım:

— Buyurun! dedim. Ne emrediyorsunuz?

Gözlerini gözlerimin içine dikerek uzun uzun bana baktı:

— Beni tanımadınız mı?

Dedi. Dikkatle baktım. İri kestane rengi gözler, beyaz bir yüz, sakin bakışlar, aralarına bir kaç beyaz tel karışmış açık kahverengi saçlar. Dediğim gibi, uzunca boylu, ince ve zarif giyinmiş bir kadın.

— Affedersiniz, birdenbire tanıyamadım. Siz şey değil miydiniz?..

Dedim ama akhma ne bir isim, ne de ona benzer bir kimse geldi. Hulyalı bir bakışla baktı, âdeta acı acı güldü:

— Çok değiştim! dedi. Tanımamakta haklınız var. On beş senedenberi görmediniz!.

Bütün hayatımca gördüğüm, tanıdığım kadınları, onlarla geçen günlerimi bir sinema şeridi gibi, gözlerimin önünden geçiriyorum. On beş sene evvel! Sarışın, esmer,

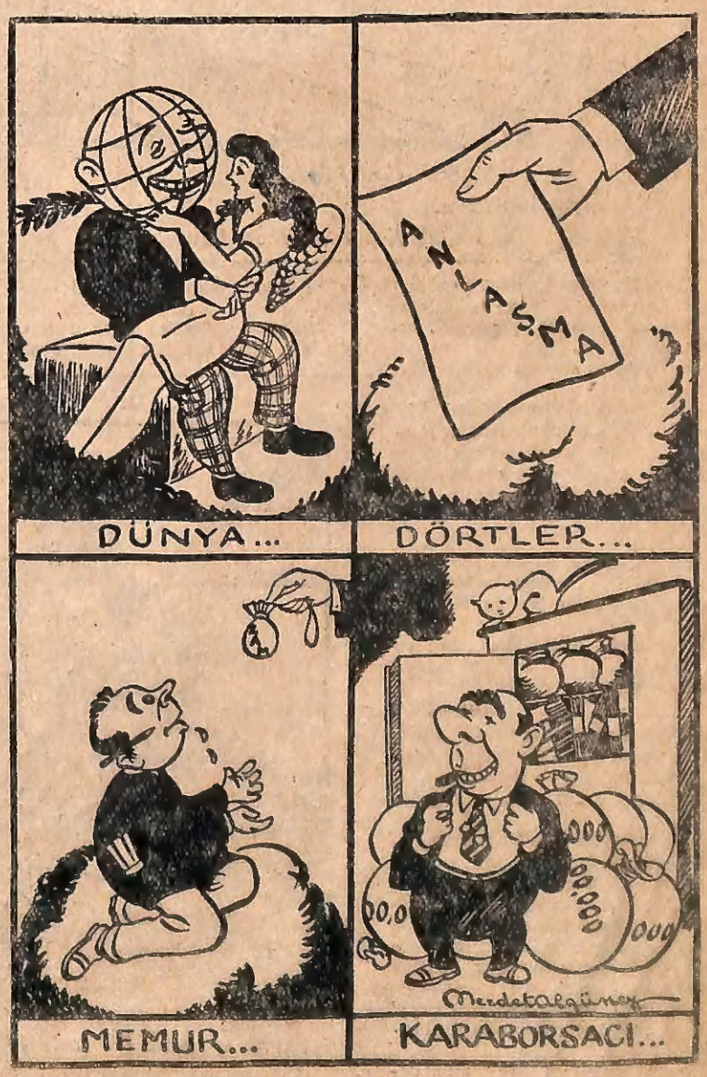

YILBAŞI GECESİ GÖRÜLEN RÜYALAR...

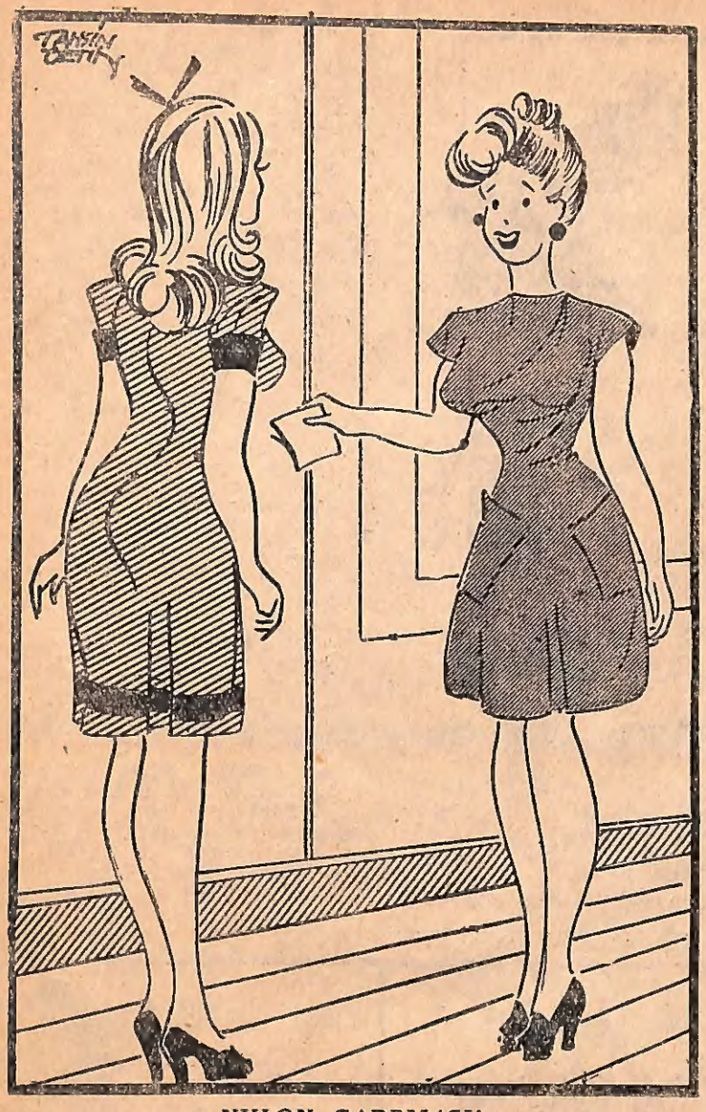

NYLON ÇARPMASI!...

— Çorabına bayıldım...

— Dün nişanlım da 24 lirayı verirken bayıldı!..

— Amerikadan her şey geliyor diyorlar ama ben aradığımı bir türlü bulamıyorum...

— Kuzum sen ne arıyorsun?

— Sarı saçlı, uzun boylu bir genç!..

Yüreğim ağzıma geldi sandım:

— Çok teşekkür ederim. Memnuniyetle... Nerede toplanıyorsunuz?.

— Fazla kalabalık yok!.

— Kimler?

— Bir siz... Bir de ben!.

Kim o'duğunu bir türlü hatırlayamadığım halde bu açık davet şeklinden kendisinin eski bir yavuklu olduğunu kestirdim. Nedimin meşhur şiirlerinden bir parça okudum :

— Bir sen-ü bir ben ve bir mutribi pakize eda
İznin olursa eğer bir de Nedim-i şeyda
Gayri yârânı bugünlük edüb ey şûh feda
Gidelim serv-revanım yürü Sadabada.

Beyaz dişlerniden nurlar saçarak ayni tatlı gülüşle mırıldandı:

— Hâlâ eski ruhunuzu kaybetmemişsiniz. Ayni neşe, ayni heyecan!.

— Hayır! dedim. Kaybolan ruhumu şimdi, yeniden buldum da onun için böyle neşeliyim.

— Komplimanlarınız da mükemmel!.. Ya'nız hâlâ kim olduğumu hatırlayamadınız... Ben de inat için siz buluncaya kadar söylemiyeceğim!.

— Haklı, fakat ağır bir ceza!

Tekrar güldü. Ayağa kalkarak:

— Gelecekseniz değil mi? dedi. Ben bugün sırf bu davet için buraya geldim.

— Nasıl gelmem?!. Uçacağım!..

Adresini vererek elini uzattı. Bir an, dudaklarıma götürecek kadar eli elimde kaldı. Sonra çabucak odadan çıkıp gitti.

Artık ertesi akşamı nasıl iple çektiğimi düşünebilirsiniz. Yılbaşı gecesi için hiç bir gidecek yerm, baş başa eğlenecek hiç bir gönül arkadaşım yokken bu eski yavuklu sanki gökten inivermişti. Ah bir de adını bulabilseydim!. Bütün kadın isimlerini birer birer aklımdan geçiriyor, fakat hiç birinde karar kılamıyordum.

Uzatmıyalım, yılbaşı geçesi hava karardıktan biraz sonra apartıman kapısından daldım. Her halde geldiğimi pencereden gözlüyormuş. Daha kapının ziline elimi uzatırken kapı açıldı. Tatlı bir gülümseme, zarif bir eda ile beni içeri aldı.

Küçük, fakat çok şık ve zenginçe döşenmiş bir apartıman. Şapkamı, paltomu vestiyere bıraktıktan sonra önüme düştü. Beni misafir odasına aldı. Salon o kadar güzel ısınmıştı ki içeri girdiğim zaman âdeta yüzümün yumuşak bir kürkle okşandığını sandım.

Kanapelerden birine oturdum. O da geldi, karşımdaki kanapeye oturdu. Arkasında petrol yeşili bir ipekli elbise vardı ki o na pek yaraşmıştı. Saçlarını tepesinde toplamış, pembeyaz ensesini meydanda bırakmıştı. Dudaklarım, bu beyaz enseyi dalamak arzusile yanıp duruyordu.

— Eeee!.. dedi. Beni hatırladınız mı?

Gözlerinin içine bakarak yalvardım:

— Rica ederim beni daha fazla üzmeyiniz. Dündenberi perişan

Kadın — Yeni piyesinize gülmekten bayıldık doğrusu...

Erkek — Ama bir facia idi.

Kadın — Yok canım... Eseriniz hakkında öyle kötümser görünmeyin... Pek güzeldi işte!..

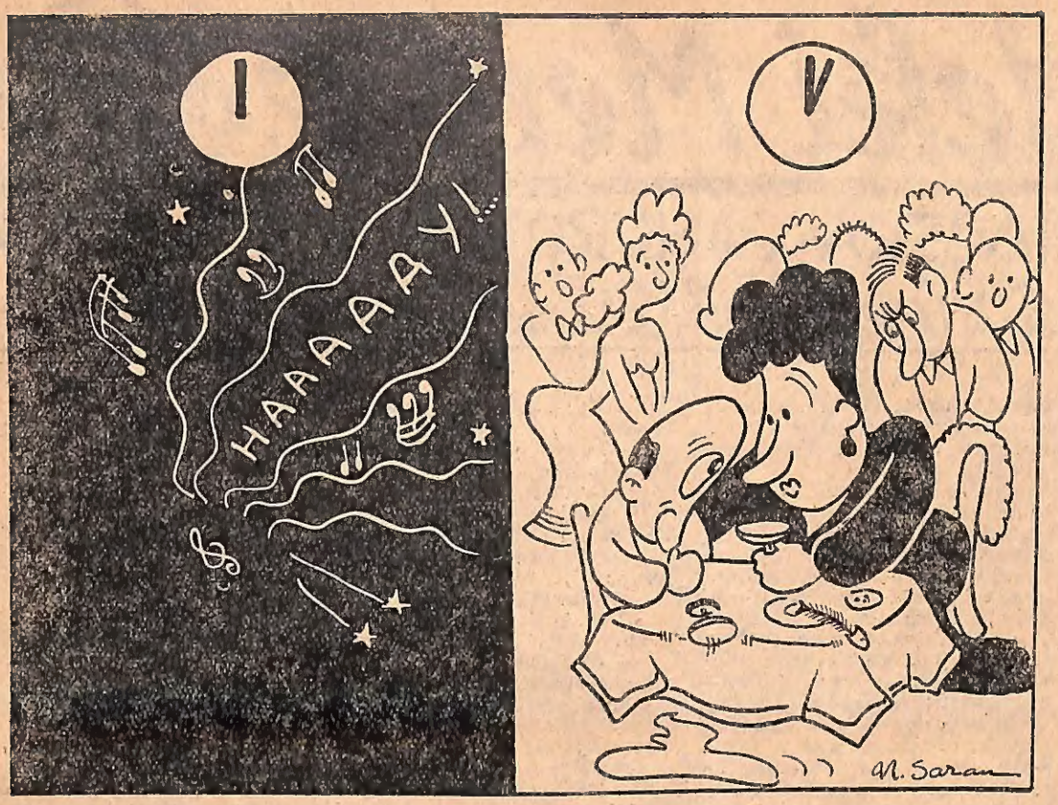

YILBAŞI GECESİNDE :

. . . . . , *— A sen miydin karıcığım, vallahi fare zannettim!*

bir haldeyim. Başka bir şey düşünemez oldum. Hep sizi, sizin isminizi arıyorum.

Yerinden kalktı; cevap yerine bir sigara verdi. Sonra kibrit çaktı. Bakışlarımız arasında parıldayan alevde bütün benliğimin yanıp kül olduğunu sandım. Hemen bileğinden tutup onu kendime çektim.

— Yoooo!.. dedi. Acele yok!. Evvelâ kim olduğumu öğrenin de ondan sonra!.

— Bırakmam!. dedim. Söylemeden bırakmam!.

Yan yana oturduk. Tatlı bir baş sallayışile güldü, güldü. Sonra:

— Doğrusunu söyliyeyim mi?. dedi.

— Söyle!.

— Siz beni ilk defa görüyorsunuz!.

— Yok canım?!.

— Vallahi ilk defa!.

— Tevekkeli değil; düşündüm düşündüm, bir türlü bulamadım.

— Ben yıllardanberi sizin hikâyelerinizi okurum... Nasıl bir adam olduğunuzu çok merak ediyordum. Nihayet gidip sizi görmeğe karar verdim.

— Sonra?

— Sonrası... Sizi tam hayalimde can'andırdığım şekilde buldum. Birdenbire aklıma sizi evime davet etmek geldi.

— Ne talihli adammışım meğer!..

Dalgın bir tavır aldı:

— Bu gece ben de kendimi talihli sayıyorum! dedi. Fakat aslında çok bahtsız, zavallı bir kadınım!.

— Neden?

Bütün düşmüş kadınların müşterek hikâyesine benzer bir hikâye anlattı. Sonra:

— Şimdi zengin bir müteahhidin metresiyim! dedi. Çok zengin, fakat benden otuz yaş büyük bir adam. Hiç bir suretle benim dengim değil. Bereket versin sık sık Anadoluda işleri çıkıyor. Her zaman burada bulunmaz. Ben de burada bir yaşlı hizmetçi ile baş başa kalırım.

— Peki, şimdi nerede?

— Yine seyahatte... Hizmetçiyi de bu akşam savdım.

Demek ki emniyette idik!. Elim beline dolandı, onu kendime çekmek istedim. Sağ elinin şahadet parmağını sallayarak yine:

— Acele yok!.. dedi; ayağa kalktı.

Misafir salonu sürgülü bir ara kapı ile ikinci bir küçük odaya uzanıyordu. Bu kapıyı açınca önceden hazırlanmış zengin bir sofra meydana çıktı.

— Acıktınız mı?..

Dedi. Ben, gözlerim onun yumuk dudaklarında:

— Çok açım!...

Diye mırıldandım. Fakat o anlamamazlıktan geldi; sofra başına geçtik. Hem yiyor, hem içiyor, hem de kendimizden geçiyorduk.

Ne yalan söyliyeyim, böyle bir geceyi ömrümde yaşamamıştım. Fakat kâfir kadın, ben kendisine doğru uzandıkça hep kaşlarını çatıyor:

— Acele yok!..

Diye durduruyordu. Nihayet dayanamadım, onu birdenbire saçlarından kavradım; başlarımız birleşti, soluklarımız kesilinceye kadar dudak dudağa kaldık.

Ayrıldığımız zaman önündeki yarım kalmış kadehi de son damlasına kadar yuvarladı:

— Şimdi ister misin Kâmil çat kapı gelsin?!.

Dedi. Sanki mübareğin ağzında imiş. Daha sözünü bitirir bitirmez kapının zili acı acı çalmağa başlamaz mı?!.

Deli gibi yerimden fırladım. Bir de ne göreyim? Yazıhanemde, masamın başındayım. Oturduğum yerde uyuyakalmışım. Zil hâlâ durmadan çalıp duruyor; telefonun zili!.

Sersem sersem konuşmağa başladım:

— Alo! Kimsiniz?.

— Çalapala, sen misin?. Ben Tahsin!.

— Hayrola Tahsinciğim?!.

— Aman kardeşim, senden bir ricamız var. Yılbaşı dolayısile matbaa bir gün tatil yapacak. Bu haftaki hikâyeni bir an evvel ver. Malûm ya yılbaşı!.. Yılbaşile alâkalı bir mevzu olursa daha iyi olur!.

Çalapala

— Dün akşamki maskeli balo ne ömürdü değil mi kocacığım?... Ha... Sahi, sen beni nasıl buldun?..

— Ah! her gün öyle gezsen ne olurdu?!..

KİM KAZANDI?

Bir Türk genci bir Amerikalı kıza gönül vermişti. Bir gün kıza ilânı aşk etti:

— Ah, sizi ne kadar seviyorum bilemezsiniz!..

Kız soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Biliyorum!

— Hayır, bilemezsiniz!.

Amerikalıların bahse tutuşmak hevesleri malûm! Hemen elini uzattı:

— Biliyorum. İsterseniz bahse tutuşalım!

— Hay hay!. Nesine?

— Siz söyleyin!.

Delikanlı bu fırsattan istifadeyi kurdu:

— Eğer sizi ne kadar sevdiğimi bilirseniz ben size yüz lira vereceğim. Bilemezseniz sizden bir buse alacağım!.

Kız kabul etti. Adam sordu:

— Söyleyin bakalım, sizi ne kadar seviyorum?.

Kız hemen cevap verdi:

— Yüz liralık!.

Kim kazandı dersiniz?.

* * *

KABAHAT

Halit Fahri Ozansoy bir lokantaya gitmişti. Pirzola ısmarladı. Epeyce bekledikten sonra yemek geldi. Şair, iştahla çatalı, bıçağı kavradı, yemeğe koyuldu. Fakat ne mümkün! bir lokma bile yutamadı.

Fena halde canı sıkıldı; garsonu çağırdı:

— Yavrum, bu ne biçim et?!. dedi. Diş kesmiyor.

Garson ne dese beğenirsiniz?

— Efendim etin kabahati yok. Kabat sizin dişlerinizde!.

Gözdeki Mertek

MİZAHÎ-MACERA ve AŞK ROMANI

Yazanlar: VÂ-NÛ ve Nihal Karamağaralı

— 21 —

— Bir tokat atarım buzağı olur, bir tokat atarım, şişe olur.

Enişte bey tevekkülle başını salladı:

— Bilirim, bilirim...

— Jûdi... Sen Ahmedakiyi nereden tanıyorsun?... Bir tokat atarım, aşure olur...

Bir kaşık aşureyi enişte beyin ağzına uzattı:

— Tat bakalım şu büyüden! Aşure olmuş mu?

Cûdi höpürdeterek içti:

— E vallahi, acaip... Enfes.

— Ben yazın ortasında kış, kışın ortasında yaz yaparım. Bahar çiçekleri mi açtırayım, lâpa lâpa kar mı yağdırayım? Beğen beğendiğini! Dile benden ne dilersin?.

Enişte:

— Bir dileğim var... dedi. Hazır şu kazanı yakmışsın...

— E? Yikanajak mısın?

— ... Hazır şu kazanı yakmışsın, büyünün dumanları arasından bana öteki âlemi göster...

— Ben mi?

Cûdi enişte devam etti:

— Beni seyran ettir, beni hayran ettir! "Yoktur,, diyorlar, inanamıyorum. Varsalar göreyim!

— Olur!... Ervahileri mi?. Şok kolay! Al şu kepçeyi, karıştır... Ben de bir duasını okuyup üfliyeyim... Sen karıştır, iyice karıştır!

Cûdi, heyecanla:

— Ayân olacaklar mı?

— Ayan beyan... diye mama dadı cevap verdi ve kepçeyi enişte'nin eline tutuşturdu.

Zira yorulmuştu. İçtiği türlü türlü içkiler, ateşin karşısında başını döndürüyordu. Mutbaktaki peykelerden birinin üzerine uzandı.

Sessizlikte kestirmek istiyordu:

— Tısss... diye gürültü edilmemesini tenbih etti. Gelsinler, gitsin'er, otursun'ar, kalksın'ar, sen karışma! Keyfine bak, sonra sihir bozulur... Ben de bir istihare!. Evvelâ Ahmedakiyi bosaltayım...

Masumenin verdiği ahududu şişesinin dibini tabanına vurarak mantarını fırlattı. Dehşetle bakan Cûdi'nin karşısında dikti.

— ... Kolum yorulmuş, ule!.. Horultu, horultu işitirsen, kesme... Karıştır... Ne istirsen işit, kesme!. Ne görürsen gör, kesme... Bir tokat atarım, uyku olur... Bir tokat atarım, rüya olur... Derken bir tokat atarım, Ahmedaki olur. Bir tokat atarım...

Ses horultu haline geliverdi ve mama dadı sızdı.

Enişte, büyük bir tevekkülle kazanı ha karıştırıyor, ha karıştırıyor.

* * *

Gecenin sükûnunu yırtan bir ıslık işitildi. Sonra, mutbağın bacasından içeriye bir taş düştü. Maltalıkta yuvarlandı; Cûdinin ayaklarına kadar geldi. Zavallı adam korkudan gözleri testekerlek büyümüş olmasına rağmen, zenci kadının bir an evvelki tenbihlerini hatırlıyarak bağırmamak için elile ağzını kapattı

Bir taş daha düştü. Sonra bacanın içinden bir hışırtı. Ocağın boşluğunda iki ayak zuhur etti. Ayaklar yere bastı. İki büklüm olmuş vaziyette bir insan, kurumlarla kapkara, ortaya çıkıverdi. Doğruldu. Bu adam, El Ulağı idi.

Cûdiyi görünce fevkalâde ürktü. Burasının boş olacağını sanıyordu. Kımıldayamadı. Kaskatı bir vaziyette, öylece kaldı.

Cûdi enişte, bundan fazla susmayı Ervahilere karşı bir hürmetsizlik saydı. Aşureyi karıştırmakta devam ederek rükû edercesine iğildi:

— Bir kara koncolos daha... Merhabalar olsun sultanım! Böyle alevler arasından, dumanlar arasından?..

El Ulağı bu anda kendini toparlamış bulunuyordu. Silâhını çekti:

— Eller yukarı!.

Enişte, rükû vaziyetinden ayrılmaksızın:

— İnayet buyurun efendim... Büyü bozulur.

— Deli misin sen?.

— Olmadığım anlaşıldı... Çünkü sultanımı buraya getirdim.

— Ahmedakinin adamı mısın yoksa?.

— Sizlerce malûmdur.

El Ulağı hayretle etrafına bakındı:

— Ahmedakiyi içeri almadın mı? Ahmedaki ne oldu?

Cûdi:

— İçeri almıştım, şişe oldu... diye safiyane cevap verdi.

— Ne şişesi?

— Cin şişesi.

At uşağı:

— Elinin körü... dedi ve kapıya doğru yürüdü; zira parola şeklinde kanada vuruluyordu.

Demiri açtı. Korsanla Ahmedaki girdiler.

Cûdi, sol elinde kepçe, ha karıştırıyor, ha karıştırıyor. Sağ eli ile yerden bir temenna çaktı.

— Dün yanlışlıkla zehir yutmuşum hemen doktora koştum...

— Peki doktor ne dedi?

— Vasiyetimi yazmamı söyledi!...

— "Bir tokat atarım Ahmedaki olur!,, demişti... Safa geldin Ahmedaki... Yahu geçmiş olsun...

Korsan bir adım geriledi:

— Ha pu da nesi? Söyle pana, ha pu da kimdur?

El Ulağı, kasa hırsızını işaret ederek:

— Ne bileyim ben? Adamı imiş... dedi.

Korsan köpürüverdi:

— Ha söyle pize, biz de pilelum. Sen reis misun? Senun gipi adamun adamu olur mu?

Ahmedaki izaha kalkıyordu:

— Zudi bey karisiktir.

Enişte, kepçeyi daha hızlı döndürmeğe başladı:

— Karıştırdıkça karışıyorum.

Korsan kamasını kınından sıyırdı:

— Ha puni yurutalum...

Cûdi sordu:

— Nereye gidiyoruz?

— Ha oteki tunyaya!.

— Emriniz başüstüne... Eyvallah...

At uşağı malûm nakaratı tekrarladı:

— Peşin pazarlık! Benim sayım suyum yok... Zaten tabiatimi bilirsiniz.

Kasa hırsızı:

— Yok zanim, bağlayazayis... Olur biter!. dedi.

Korsan enişteyi tanımadığı için kuşkulanıyor:

— Poşboğazluk ederse?

— Zir deli, vre! Katsik! Kimse inanmayazak!.

Anlaşmışlardı: Karadenizli belinden bir kangal ip çıkararak asla mukavemet etmiyen Cûdiyi Ahmedakinin yardımile kilere götürdü. Bir yere bıraktı; bağlamağa başladı.

El Ulağı, malta döşeli mutbakta yalnız kalmıştı. Dolaplara göz atarken bir horultu işitti. Birdenbire sıçradı. Feryadı koparmamak için kendini güç tuttu. Kaçacak delik arıyordu ki mama dadıyı farkediverdi.

Silâh elde ona doğru yürüdü ve haykırdı:

— Eller yukarı!.

Bacı kalfa, esniyerek uyandı; uzun uzun gerindi; sonra, tek gözü hâlâ kapalı, kurumlar içindeki El Ulağına baktı ve hayretle sordu:

— Ule! Hamlet gibi ne dikildin karşıma?

— "Eller yukarı!,, diyorum sana.

— Kaldırmazsam ne olaja?

— Vururum.

— Haydi oradan bobstil....

At uşağı bunu tahkir saydı:

— Öldürürüm... diye tabancayı tehditle salladı.

— Ben seni bilirim: O tarakta bezin yoktur... Geş, şöyle karşıma otur.

Şaşkın delikanlı ile sarhoş kadın peykelere karşı karşıya geçtiler. El Ulağı neden sonra hatırlamıştı:

— Ha... Sen o günkü mama dadı!. dedi.

Kadın, ellerini dizine vurarak, aşina çıkmış teyze hanımlara has bir samimiyetle:

— Tabii ya, evlâdım... Ben... Ben... Maşallah sana epey büyümüşsün... Annenin sandığındaki şevreler ne oldu? Bir şeye benzetebildin mi bari?.

— Gözümden al... Okuttum!

— Aferin... Okumalı... Alemden hayır yok!.

— Kim okuyor be?... Okutuyoruz.

Bacı kalfa, ciddî ciddî tasdik etti:

— Okutmalı... Okutmalı... Sevaptır... İlk öğretim haftası!.

— Teyze! Sen enayi mi avlıyorsun?

Mama dadı cevap vermedi.

— Dur, sana bir şey ikram edeyim... diye lâfı karıştırdı. Kahve mi, şay mı?.. Ule aklıma geldi: Aşure var... Vay kerata... Jûdi dedikleri herif nerede? dibini tutturmuş...

Koşup kazanı hızla karıştırmağa başladı. El Ulağı sinmişti. Hayretle kadına bakıyor ve arkadaşlarının gelmesini bekliyordu.

Ahmedaki, Cûdiyi bağlamak işini bitirmiş, ellerini uğuştura uğuştura girerken:

— Vre El Ulağı, sen burada sapsal sapsal durmamissin ya?.. diye sordu.

Korsan, Ahmedakinin omuzundan başını uzattı. Mama dadıyı görerek:

— Ha pu da kim?

Ahmedaki ile Korsan, hayret ve dehşet içinde, donmuş gibi duruyorlar ve gözlerini bacı kalfadan ayıramıyorlar.

Dadı, bembeyaz dişlerini göstererek kahkahalar attı:

— Oh, oh... Yine buluştuk şok şukur! Hepiniz tamam mı? Hani kibar hırsız bey? ?

Sonra, Ahmedaki ile yukarıdaki kırmızı salonda geçen sahneyi hatırlayıverdi. Ona doğru yürüyerek:

— Şunki... Şunki...

Kasa hırsızı, kapıları şaşırdı, pencereye doğru atıldı:

— Tsunki... Tsunki...

Korsan, arkadaşını eteğinden yakalıyarak silkti:

— Ha nereye cidiyesun? Punlarun hepisinu puraya sen mi topladun? Ha puraya gelelum diye planu sen hazırlamiştun. Pu muydu senun planun?.

Anberbû kalfa; Ahmedakiyi okşaya okşaya:

— Ule o Jûdi delisine uydun da o gün benden ne korktun, sıvıştın, tabansız? Dişlerin şatırdıyor. Şek bir ahududu. E, safa geldiniz şojuklar! Geçin bakalım şu masanın başına!.

Korsan, El Ulağına çıkıştı:

— Ne duraysın?

— Ben paçaları sıvadım bile... Siz de gösterin kendinizi!.

Mama dadı:

— Yorgunluk alın... Bir kahve işin... dedi.

Korsanla Ahmedaki, mama dadıyı bağlayıp bağlamamak hususunda münakaşaya giriştiler. Kadın kızıyor; nöbeti savdığını söylüyor. Korsan da Ahmedakiye söylüyor. Bu defa da bağlama sırası onun olduğunu ileri sürüyor.

Ahmedaki sinirlenmişti:

— Ben o iste yoğum... Ben el sürmem... Sürdürmem de... diye haykırdı. Tsunki, tsunki sinirlerimi bozdu be...

El Ulağı münakaşaya girişti:

— Bağlamadan nasıl olur? Bizi gördü, tanıdı.

Ahmedaki öfkeli:

— Bre zahil bre... Biz buraya nisun geldik vre?!. Varsın söylesin. San olsun avukat Sinarlinin evini soyuyoruz...

Hakikaten de "şan olsun,, diye soymağa niyetlenmişlerdi. Zira reislerinin telkini ile de avukat Çınarlıya kin besliyorlardı. Evini soyarak onun polis hafiyeliğini hiçe indirmek suretile intikam almak istiyorlardı.

Mama dadı:

— Benden söylemesi... Yatak odasına şıkmayın! dedi. Başınıza belâ gelir. Şatallı belâ... Fotoğrafı var.

El Ulağı tehlike olduğunu kabul etmiyordu:

— Belâ dediğin de neymiş? Biz tamam haberini aldık.

Mama dadı, soğuk kanlı:

— Bahşivandan mı? diye sordu.

Korsan bu işe müthiş şaştı:

— Sen her şeyi nereden pileysun? Sen cin misun?

Mama dadı içini çekerek:

— Jûdim öyle söylüyor! dedi.

Şimdi üç hırsız münavebe ile mama dadının başını bekliyor. İkisi de içerlerde faaliyete girişmiş bulunuyor.

— Arkası var —

Fuji-Yama

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Sedat Simavi'nin Yazdığı bu Roman İstanbulda başlayıp Tokyoda Nihayet bulan temiz bir Aşkın Hikâyesidir.

EV İlâçları

Doktor Nuri Ergene tarafından yazılan bu eserde şifa veren nebatları birer birer resimlerile beraber tanıyacak ve hangi hastalıklara yaradıklarını öğreneceksiniz. Bu kitap, her evde bulunması lâzım olan bir eserdir.

YEDİGÜN NEŞRİYATI 125 kuruş

İTALAT Paşa

YEDİGÜN NEŞRİYATI

Büyük vatanperver rahmetli Talât Paşanın hayatını mahiyeden bu cansalıcı eser dostu Hüseyin Cahit tarafından kaleme alınmıştır. Az zamanda pek çok satılan bu eseri bütün okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz. Baştan başa resimlidir. 100 kuruş.

Grip - Baş - Diş ve Romatizma Ağrılarına Karşı

GRİPİN

AYLIK
ANSİKLOPEDİ

İki yüze yakın otoriter tarafından hazırlanan bu ansiklopedi, her evin en lüzumlu eseridir ve başlı başına bir kütüphanedir. Her ay başında bir fasikül çıkar. On iki fasikülü bir cilttir. Üçüncü cildi tamamlanmak üzeredir.

Okullara ve okuyuculara hususi tenzilât yapılır.

BOĞAZİÇİ KONUŞUYOR

Eski bir Boğaziçili tarafından yazılan bu kitap bütün bir tarihtir. Güzel fıkralar ve hatıratla dolu olan bu eserde çocukluğunuzun Boğaziçini hatırlayacak ve onun bilmediğiniz taraflarını öğreneceksiniz. Yedigün neşriyatındandır Fiyatı 125 kuruştur.

SEDAT SİMAVİ
Fuji-Yama
MİLLİ ROMAN

İstanbulda başlayıp Tokyoda nihayet bulan temiz bir aşkın hikâyesidir. YEDİGÜN neşriyatından olan eserin fiyatı 75 kuruştur.

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi Acımusluk sokağı No. 7. Telgraf: İstanbul KARİKATÜR. Telefon: 23031.

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Ecnebi memleektler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler basılsın basılmasın geri verilmez.

Sahibi: SEDAT S.
Yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN ÖZTİN
Basıldığı yer: YEDİGÜN Matbaası.

Karikatür

— Aman Ali efendi, soğuklar birdenbire bastırdı, bizim evde derece öyle düşük ki...

— Aman hanım, ben bunlara soğuk mu derim. Sen şu bizim dereceye bak, o fırladı mı yukarı gözünü seveyim, işte o vakit soğuğu anlarsın!..